

Arrest

nr. 214 118 van 17 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2018 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: E. Ç., F. G.,

geboortedatum: 05.09.1982

geboorteplaats: Karaman

nationaliteit: Turkije

+ haar kind: Ç., I. D. geboren op 23.02.2008

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving. .(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13, § 3 van de wet van 15.12.1980: "De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van haar activiteiten in België

1° indien zij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

De A-kaart van mevrouw is reeds verstreken sinds 30.09.2017.

2° indien zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden;"

Overwegende dat betrokkene op 04.01.2013 naar België kwam. Zij bleek houder van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdeling afgeleverd in toepassing van het Koninklijk Besluit van 30.10.1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen.

Overwegende dat mevrouw haar speciaal identiteitsbewijs type S (geldig tot 30.09.2015) diende in te leveren bij de FOD Buitenlandse Zaken en op 29.09.2015 een aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 indiende om toepassing te kunnen genieten van de gewone verblijfsreglementering voor de verdere duur van haar missie als Turkse leraar taal en cultuur.

Overwegende dat mevrouw gemachtigd werd tot een verblijf in toepassing van artikel 9 bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Overwegende dat op onze vorige instructies voor de verlenging van het tijdelijk verblijf uitdrukkelijk werd gesteld dat het tijdelijk verblijf niet meer verlengbaar is in de toekomst aangezien de maximale aanstelling van 5 jaar zal bereikt zijn op 28.08.2017.

Betrokkene haar activiteit in het kader van de partnerschapsovereenkomst tussen de Turkse en Vlaamse regering (akkoord in het kader van taal en cultuur) werd intussen beëindigd op 30.06.2017 en haar missie werd niet verder verlengd. Overwegende dat mevrouw niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Het kind volgt de verblijfstoestand van mevrouw. Het is in het belang van het minderjarige kind, dat het de situatie volgt van de ouders die beiden bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Het gezin kan hierbij samenblijven, zodat van een schending van artikel 8 EVRM geen sprake kan zijn. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken (legaal verblijf sinds 04.01.2013) kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Mevrouw was zich er bovendien van bij aanvang van bewust dat het verblijf steeds beperkt was tot de duur van haar missie als Turkse lerares taal en cultuur voorzien in het partnerschapsovereenkomst tussen de Turkse en Vlaamse regering (akkoord in het kader van taal en

cultuur) en een uitdrukkelijk tijdelijk karakter had. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Eerste onderdeel

Bestreden beslissing baseert zich op art 13 §3 Vw.:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1 ° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Verweerder beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Door het woordgebruik 'kan' wordt duidelijk gemaakt dat dit geen gebonden bevoegdheid is maar een mogelijkheid waarover verweerder beschikt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid, dient verwerende partij in die zin te motiveren; een loutere verwijzing naar wettelijke voorwaarden volstaat niet. Zelfs indien er eventueel aan deze wettelijke voorwaarden is voldaan, bestaat er nog steeds een discretionaire bevoegdheid.

Tweede onderdeel

Aldus bestreden beslissing valt verzoekster onder beide voorwaarden, zowel art. 13, 3§, 1° en art. 13 §3, 2° Vw.

Dergelijke motivering is onduidelijk: enerzijds zou zij langer dan de beperkte tijd in het Belgische Rijk verblijven en anderzijds zou ze niet meer voldoen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Men kan beiden niet tegelijkertijd zeggen. Het is onmogelijk om stellen dat men te lang of langer dan toegelaten in België verblijft en in dezelfde beslissing stellen dat het lopende verblijf beëindigd wordt omwille van het niet respecteren van bepaalde voorwaarden.

Door dergelijke onduidelijke motivering faalt verweerder in zijn materiële en formele motiveringsplicht: het determinerende motief is immers niet duidelijk.

Zie hierover o.a nr. 197 640 van 9 januari 2018:

3.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf die werd toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, werd geweigerd.

De redenering uit bestreden beslissing gaat niet op: beide gevallen kunnen niet tegelijk aanleiding geven tot dezelfde beslissing (zie ook volgende onderdeel).

Art. 13, §3, 1° en art. 13, 3§, 2° Vw. zijn te onderscheiden gevallen. Toch meent verweerder zich op beide gevallen tegelijk te kunnen baseren in eenzelfde beslissing. Dit is onmogelijk.

Uw Raad benadrukt in arrest nr. 166 282 van 22 april 2016 het belang om deze twee gevallen te onderscheiden:

Artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die gemachtigd is om voor een bepaalde duur in het Rijk te verblijven indien hij na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging langer in het Rijk verblijft (artikel 13, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet), doch ook om tijdens de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging reeds een bevel om het grondgebied af te geven - en hierdoor de verblijfsmachtiging te beëindigen - indien de betrokken vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om van deze verblijfsmachtiging te kunnen genieten (artikel 13, §3.2° van de Vreemdelingenwet). Zo wordt in de memorie van toelichting bij de wet waarbij in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wijze van voorbeeld verwezen naar de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling van wie een verblijfsmachtiging werd toegekend op basis van een tewerkstelling wanneer diens arbeidskaart vervolgens wordt ingetrokken. Specifiek voor wat betreft de vreemdelingen aan wie een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegestaan wordt in deze memorie van toelichting uiteengezet dat indien een vreemdeling "gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een bevel kan [worden gegeven] indien een belangrijke en permanente wijziging van zijn situatie zal worden vastgesteld" (cf. Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 73). Er werd tevens geduid dat deze regeling een antwoord vormt op de opmerking van de Raad van State dat schijnbaar een regeling analoog aan wat is voorzien in artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet - waarin is bepaald dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan opheffen - ontbrak voor vreemdelingen die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werden gemachtigd (cf. Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 188). De reeds in de memorie van toelichting uiteengezette verduidelijking werd vervolgens met het oog op de rechtszekerheid omgezet in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet- voorbijgaand karakter hebben."

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat verweerder de verblijfsmachtiging die aan verzoeker werd toegekend heeft beëindigd voor het verstrijken van de geldigheidsduur ervan en dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13, §3.2° van de Vreemdelingenwet is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt slechts dat verweerder heeft geoordeeld dat de geldigheidsduur van de toegestane verblijfsmachtiging niet mag worden verlengd.

Derde onderdeel

Vooreerst is het alleszins duidelijk dat 13, 3§, 2° Vw. niet van toepassing is. Deze bepaling omvat immers de situatie waarin tijdens de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven - en zo ook de verblijfsmachtiging wordt beëindigd.

Uw Raad benadrukt dit in arrest nr. 166 282 van 22 april 2016:

Artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet laat verweerder toe om niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten te geven aan een vreemdeling die gemachtigd is om voor een bepaalde duur in het Rijk te verblijven indien hij na het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging langer in het Rijk verblijft (artikel 13, §3,1° van de Vreemdelingenwet), doch ook om tijdens de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging reeds een bevel om het grondgebied af te geven – en hierdoor de verblijfsmachtiging te beëindigen - indien de betrokken vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om van deze verblijfsmachtiging te kunnen genieten (artikel 13, §3,2° van de Vreemdelingenwet). Zo wordt in de memorie van toelichting bij de wet waarbij in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wijze van voorbeeld verwezen naar de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling aan wie een verblijfsmachtiging werd toegekend op basis van een tewerkstelling wanneer diens arbeidskaart vervolgens wordt ingetrokken. Specifiek voor wat betreft de vreemdelingen aan wie een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegestaan wordt in deze memorie van toelichting uiteengezet dat indien een vreemdeling "gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een bevel kan [worden gegeven] indien een belangrijke en permanente wijziging van zijn situatie zal worden vastgesteld" (cf. Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 73). Er werd tevens geduid dat deze regeling een antwoord vormt op de opmerking van de Raad van State dat schijnbaar een regeling analoog aan wat is voorzien in artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet - waarin is bepaald dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan opheffen - ontbrak voor vreemdelingen die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werden gemachtigd (cf. Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001,188). De reeds in de memorie van toelichting uiteengezette verduidelijking werd vervolgens met het oog op de rechtszekerheid omgezet in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet- voorbijgaand karakter hebben."

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat verweerder de verblijfsmachtiging die aan verzoeker werd toegekend heeft beëindigd voor het verstrijken van de geldigheidsduur ervan en dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13. §3. 2° van de Vreemdelingenwet is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt slechts dat verweerder heeft geoordeeld dat de geldigheidsduur van de toegestane verblijfsmachtiging niet mag worden verlengd.

Zie ook arrest nr. 32 144 van 28 september 2009:

De Raad merkt op dat artikel 13, §3,2°, van de Vreemdelingenwet slechts toelaat om te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die tot een tijdelijk verblijf gemachtigd werd indien deze vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden die het bestuur ertoe brachten hem initieel een verblijfsmachtiging toe te staan (Pari. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 73). In casu werd aan verzoeker een verblijfsmachtiging van negen maanden toegestaan gelet op zijn medische situatie. Het feit dat verzoeker nog niet voldeed aan de voorwaarden waaraan hij slechts diende te voldoen met het oog op een eventuele "verlenging" van zijn verblijfsmachtiging en die los staan van zijn medische situatie laat in casu derhalve niet toe, op basis van artikel 13, §3,2°, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het initieel toegestane bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Uit bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder de verblijfsmachtiging die aan verzoeker werd toegekend heeft beëindigd vóór het verstrijken van de geldigheidsduur ervan. Bestreden beslissing stelt immers dat verzoekster overeenkomstig art. 9bis Vw. tijdelijk werd gemachtigd. Verweerder stelt ook dat het tijdelijke verblijf niet verlengbaar was omdat de maximale aanstelling bereikt was op 28.08.2017 en dat activiteit van verzoekster werd beëindigd op 30.06.2017.

Hij stelde eerder ook dat de A-kaart van verzoekster reeds was verstreken op 30.09.2017.

Het lijkt erop dat verweerder wenst te stellen dat het verblijf van verzoekster werd beëindigd op 28.08.2017 of op 30.09.2017 - dit is alleszins niet duidelijk. Hij ging echter pas op 08.02.2018 over tot het nemen van bestreden beslissing. Derhalve valt deze situatie niet in het toepassingsgebied van 13, 3§, 2° Vw..

Verweerder stelt vervolgens dat mevrouw niet meer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Aan welke specifieke voorwaarde zij niet meer zou voldoen, wordt niet duidelijk gemaakt.

De bestreden beslissing kon dus geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet vormen.

Vierde onderdeel

Verweerder vermeldt ook dat hij een bevel om grondgebied aflevert op basis van art. 13, §3,1° Vw. en stelt dat dit bevel wordt afgegeven omdat zij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft.

Hij motiveert hieromtrent dat de A-kaart van mevrouw reeds is verstreken sinds 30.09.2017.

Even verderop - bij het onderdeel over art. 13, §3, 2° Vw. en mocht verweerder hiernaar willen verwijzen- stelt hij dat het tijdelijk verblijf niet verlengbaar was aangezien de maximale aanstelling van 5 jaar bereikt was op 28.08.2017 en dat haar activiteit werd gestopt op 30.06.2017.

Alleszins is het onvoldoende om louter naar de geldigheidsduur van een A-kaart te verwijzen. Er werd bovendien aan verzoekster opgelegd dat deze kaart (jaarlijks) diende te worden verlengd. Bovendien vormt de kaart louter een instrumentum.

Uit bestreden beslissing blijkt niet wat 'langer dan deze beperkte tijd is'. Verweerder is onduidelijk: was dit nu 30.09.2017, 30.06.2017 of 28.08.2017 of vanaf bestreden beslissing. Door dergelijke verwarring faalt verweerder in zijn motivering.

Vijfde middel

In het kader van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dient verweerder zijn beslissing te baseren op de juiste feitelijke gegevens en omstandigheden.

Hij stelt dat verzoekster op 04.01.2013 naar België zou zijn gekomen en dat de maximale aanstelling van vijf jaar op 28.08.2017 zou zijn bereikt. Uiteraard klopt deze weergave van de feiten niet. Het is logisch dat mocht de aanstelling zijn ingegaan op 04.01.2013, de maximale aanstelling pas zou zijn bereikt op 04.01.2018. Verzoekster kwam op 28.08.2012 in België aan en heeft dan haar functie als lerares opgenomen, zoals wordt bevestigd door de Turkse Ambassade (zie stuk 4).

Bovendien stelt verweerder dat haar tijdelijk verblijf niet meer verlengbaar zou zijn omdat de maximale aanstelling 5 jaar zou betreffen. Nochtans blijkt uit het attest van de Turkse Ambassade dat de functie eventueel hernieuwbaar was (zie stuk 4)."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

In een eerste onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Door het woordgebruik 'kan' in artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet wordt volgens de verzoekende partij duidelijk gemaakt dat dit geen gebonden bevoegdheid is maar een mogelijkheid waarover de verwerende partij beschikt om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een loutere verwijzing naar de wettelijke voorwaarden volstaat volgens de verzoekende partij dan ook niet.

Artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat uit artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid kan afgeleid worden van de verwerende partij. De eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat de verwerende partij daarin niet louter verwijst naar de wettelijke bepaling, namelijk artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing nog heel wat andere motieven opgenomen waaruit blijkt waarom zij in casu heeft gekozen om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste onderdeel van het eerste middel mist dan ook feitelijke grondslag.

In een tweede onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat zowel artikel 13, § 3, 1° als artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet van toepassing is. De verzoekende partij acht deze motivering onduidelijk. Enerzijds zou zij immers langer dan de beperkte tijd in het Belgische Rijk verblijven en anderzijds zou ze niet meer voldoen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Men kan volgens de verzoekende partij beide niet tegelijkertijd zeggen. Door dergelijke onduidelijke motivering faalt de verwerende partij volgens de verzoekende partij in haar materiële en formele motiveringsplicht. Het determinerende motief is volgens de verzoekende partij immers niet duidelijk. In casu kan de Raad volgens de verzoekende partij enkel

vaststellen dat niet blijkt dat de verwerende partij de verblijfsmachtiging die aan de verzoekende partij werd toegekend heeft beëindigd voor het verstrijken van de geldigheidsduur ervan en dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt volgens de verzoekende partij slechts dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de geldigheidsduur van de toegestane verblijfsmachtiging niet mag worden verlengd.

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waartoe zij gemachtigd was. Zij betwist niet dat haar A-kaart is verstreken. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en wel om de volgende redenen: *“Overwegende dat betrokkene op 04.01.2013 naar België kwam. Zij bleek houder van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdeling afgeleverd in toepassing van het Koninklijk Besluit van 30.10.1991 betreffende de documenten voor het verblijf in België van bepaalde vreemdelingen. Overwegende dat mevrouw haar speciaal identiteitsbewijs type S (geldig tot 30.09.2015) diende in te leveren bij de FOD Buitenlandse Zaken en op 29.09.2015 een aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 indiende om toepassing te kunnen genieten van de gewone verblijfsreglementering voor de verdere duur van haar missie als Turkse leraar taal en cultuur. Overwegende dat mevrouw gemachtigd werd tot een verblijf in toepassing van artikel 9 bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006. Overwegende dat op onze vorige instructies voor de verlenging van het tijdelijk verblijf uitdrukkelijk werd gesteld dat het tijdelijk verblijf niet meer verlengbaar is in de toekomst aangezien de maximale aanstelling van 5 jaar zal bereikt zijn op 28.08.2017. Betrokkene haar activiteit in het kader van de partnerschapsovereenkomst tussen de Turkse en Vlaamse regering (akkoord in het kader van taal en cultuur) werd intussen beëindigd op 30.06.2017 en haar missie werd niet verder verlengd.”* Uit deze uitgebreide motivering kan afgeleid worden dat het verblijf van de verzoekende partij aan voorwaarden was verbonden en enkel was toegestaan voor de duur van haar missie als Turkse leraar taal en cultuur. Dit blijkt overigens ook uit het stuk van 20 juli 2016 dat zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij mag verlengd worden tot 30 september 2017, maar niet meer verlengbaar is nadien omdat de maximale aanstelling van vijf jaar bereikt is op 28 augustus 2017. Uit de machtiging tot verblijf van 5 oktober 2015 blijkt bovendien dat de A-kaart van de verzoekende partij geldig was tot 30 juni 2016 en beperkt tot de duur van de opdracht. De verzoekende partij betwist niet dat deze missie was afgelopen op het moment van de bestreden beslissing en maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou toepassing gemaakt hebben van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het onmogelijk zou zijn om tegelijk toepassing te maken van artikel 13, § 3, 1° en 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, zoals in casu. De verwijzing naar het arrest 197 640 van 9 januari 2018 van de Raad is niet dienend. Dit arrest stelt enkel dat er toepassing kan worden gemaakt van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, wanneer niet meer is voldaan aan de voor verblijf gestelde voorwaarden en dat uit de stukken van het dossier bleek dat de verlenging van de machtiging werd geweigerd, zodat aan die voorwaarde is voldaan. In casu werd bij de vraag tot verlenging van de A-kaart op 20 juli 2016 aan de verzoekende partij meegedeeld dat haar A-kaart zou verlengd worden tot 30 september 2017, maar dat deze nadien niet meer verlengbaar zou zijn om reden dat de maximale aanstelling van 5 jaar bereikt zou zijn op 28 augustus 2017. Hieruit blijkt dat een verlenging van de A-kaart na 30 september 2017 werd geweigerd en dat aldus niet meer aan de gestelde voorwaarden is voldaan. Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waartoe zij gemachtigd was en dat zij niet betwist dat haar A-kaart is verstreken, zodat er correct toepassing is gemaakt van artikel 13, § 3, 1° van de vreemdelingenwet en dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

In een derde onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat het duidelijk is dat 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is. De Raad kan volgens de verzoekende partij enkel vaststellen dat niet blijkt dat de verwerende partij de verblijfsmachtiging die aan de verzoekende partij werd toegekend heeft beëindigd vóór het verstrijken van de geldigheidsduur ervan en dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet is. Zij stelt ook dat de verwerende partij eerder stelde dat de A-kaart reeds was verstreken op 30 september 2017. Het lijkt er volgens de verzoekende partij op dat de verwerende partij wenst te stellen dat het verblijf werd beëindigd op 28 augustus 2017 of op 30 september 2017, dit is volgens de verzoekende partij alleszins niet duidelijk. De verwerende partij ging echter pas op 8 februari 2018 over tot het nemen van de bestreden beslissing. Derhalve valt deze situatie volgens de verzoekende partij niet in het toepassingsgebied van 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de verwerende partij enkel toepassing zou kunnen maken van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet in het geval een verblijfsrecht wordt beëindigd. Artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet stelt immers enkel dat de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven *“indien zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden”*. Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit niet het geval is. In casu werd het verblijf van de verzoekende partij immers niet verlengd omdat zij niet meer aan de voorwaarden voldeed, namelijk lesgeven als leraar Turkse taal en cultuur in het kader van haar missie. Het betoog van de verzoekende partij dat het volgens haar onduidelijk is wanneer het verblijf werd beëindigd is dan ook irrelevant. Het is immers niet betwist dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht meer heeft in België. Op nieuw merkt de Raad op dat het bevel op zich al voldoende geschraagd is op grond van artikel 13, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een vierde onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij motiveert dat het bevel wordt afgegeven omdat zij langer dan de voorziene beperkte tijd in het Rijk verblijft. De verwerende partij motiveert hieromtrent dat de A-kaart van de verzoekende partij reeds is verstreken sinds 30 september 2017. Even verderop in de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het tijdelijk verblijf niet verlengbaar was aangezien de maximale aanstelling van 5 jaar bereikt was op 28 augustus 2017 en dat de activiteit werd gestopt op 30 juni 2017. Het is volgens de verzoekende partij alleszins onvoldoende om louter naar de geldigheidsduur van een A-kaart te verwijzen. Er werd volgens de verzoekende partij bovendien aan haar opgelegd dat deze kaart (jaarlijks) diende te worden verlengd. Bovendien vormt de kaart volgens de verzoekende partij louter een instrumentum. Uit bestreden beslissing blijkt volgens de verzoekende partij niet wat 'langer dan deze beperkte tijd' is. De verwerende partij is volgens de verzoekende partij onduidelijk: was dit nu 30 september 2017, 30 juni 2017 of 28 augustus 2017 of vanaf de bestreden beslissing. Door dergelijke verwarring faalt de verwerende partij volgens de verzoekende partij in haar motivering.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad niet meer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijf, namelijk het lesgeven als leraar Turkse taal en cultuur in het kader van de missie. Dit blijkt bovendien zoals gezegd eveneens duidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij niet weet dat haar machtiging is afgelopen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat aan de verzoekende partij naar aanleiding van de aanvraag tot verlenging van de A-kaart werd meegedeeld dat de machtiging voor een tijdelijk verblijf dat zij verkreeg in toepassing van artikel 9 en 13 van de vreemdelingenwet zou worden verlengd tot 30 september 2017 maar dat deze nadien niet meer verlengbaar zou zijn omdat vanaf dat ogenblik niet meer zal worden voldaan aan de voorwaarden voor verlenging. Hierbij werd dus niet enkel verwezen naar de A-kaart. Er kan enkel vastgesteld worden dat de datum van de A-kaart samenvalt met het einde van de machtiging tot verblijf. Zodoende kon de verwerende partij in casu in alle redelijkheid verwijzen naar het verstrijken van de A-kaart. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de vermelding van de verschillende data in de bestreden beslissing voor onduidelijkheid zorgen, merkt de Raad op dat het vermelden van al deze data niets afdoet aan het feit dat de verzoekende partij niet betwist dat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van haar verblijf, en dat zij langer dan de toegestane beperkte periode in het Rijk verblijft. Het betoog van de verzoekende partij omtrent de verschillende data is dan ook irrelevant. Bovendien maakt zij niet aannemelijk dat deze data foutief zouden zijn. Bovendien blijkt uit het stuk van 20 juli 2016 duidelijk dat de verzoekende partij verblijfsrecht had tot 30 september 2017, maar dat dit niet meer kon verlengd worden omdat de maximale aanstelling van vijf jaar was bereikt op 28 augustus 2017.

In een vijfde onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij motiveert dat zij op 4 januari 2013 naar België zou zijn gekomen en dat de maximale aanstelling van vijf jaar op 28 augustus 2017 zou zijn bereikt. Deze weergave van de feiten klopt volgens de verzoekende partij niet. Het is volgens haar logisch dat, mocht de aanstelling zijn ingegaan op 4 januari 2013, de maximale aanstelling pas zou zijn bereikt op 4 januari 2018. Zij kwam echter op 28 augustus 2012 in België aan en heeft dan haar functie als lerares opgenomen, zoals wordt bevestigd door de Turkse ambassade. Bovendien stelt de verwerende partij volgens de verzoekende partij dat haar tijdelijk verblijf niet meer verlengbaar zou zijn omdat de maximale aanstelling 5 jaar zou betreffen. Nochtans blijkt volgens haar uit het attest van de Turkse ambassade dat de functie eventueel hernieuwbaar was.

Het feit dat de maximale aantstelling van vijf jaar op 28 augustus 2017 en niet op 4 januari 2018 zou zijn bereikt doet in casu niet ter zake. De bestreden beslissing vermeldt overigens duidelijk dat de maximale aantstelling van vijf jaar zal bereikt zijn op 28 augustus 2017. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het vijfde onderdeel van het eerste middel. Waar de verzoekende partij stelt dat uit het attest van de Turkse ambassade blijkt dat de functie eventueel hernieuwbaar was, volgt de Raad de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat haar functie ook effectief werd hernieuwd. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat zij langer dan de voorziene beperkte tijd in het Rijk verblijft en dat zij niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 13, 62, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 EVRM. Schending van art. 3 Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind. Schending artikel 13, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids-, vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. In die zin diende ook artikel 8 EVRM, waarin het recht op het gezinsleven wordt gegarandeerd gerespecteerd te worden.

De bestreden beslissing is een verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing is op onzorgvuldige en onvoldoende wijze rekening gehouden met het gezinsleven en medische toestand van verzoekster en het hoger belang van het kind.

Tweede middel

Verzoekster haar man, C. H. en dochter, C. I., verblijven samen met haar in België. I. gaat in Antwerpen naar school (zie stuk 3). Er is ontegensprekelijk sprake van een gezinsleven. Haar privé- en familie leven is echter nog ruimer. Zij woonde immers 5 jaar lang in België en werkte er als Turkse lerares taal en cultuur. Zij bouwde hier een professioneel en sociaal netwerk uit van vrienden, collega's en leerlingen.

Een dergelijk netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen maakt deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door art. 8 EVRM. In arrest Slivenko/Letland (GK) van 09.10.2003 omschreef het EHRM dit als volgt:

"95. The Court further observes that the case-law has consistently treated the expulsion of long-term residents under the head of "private life" as well as that of "family life", some importance being attached in this context to the degree of social integration of the persons concerned (see, for example, Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports 1998-1, pp. 88-89, §§ 42 - 45). Moreover, the Court has recognised that Article 8 applies to the exclusion of displaced persons from their homes (see Cyprus v. Turkey [GC], no. 25781/94, § 175, ECHR 2001-IV)

96. As regards the facts of the present case, the first applicant arrived in Latvia in 1959 when she was only one month old. Until 1999, by which time she was 40 years of age, she continued living in Latvia.

She attended school there, found employment and married. Her daughter, the second applicant, was born in Latvia in 1981 and lived there until the age of 18, when she was compelled to leave the country together with her mother, having just completed her secondary education (see paragraphs 16 and 46 above). It is undisputed that the applicants left Latvia against their own will, as a result of the unsuccessful outcome of the legal proceedings concerning the legality of their stay in Latvia. They were thus removed from the country where they had developed, uninterruptedly since birth, the network of personal, social and economic relations that make up the private life of every human being. Furthermore, as a result of the removal the applicants lost the flat in which they had lived in Riga (see paragraphs 32 and 46 above). In these circumstances, the Court cannot but find that the applicants' removal from Latvia constituted an interference with their "private life" and their "home" within the meaning of Article 8 paragraph 1 of the Convention."

Uw Raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning): "Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46)."

Er is ontegensprekelijk sprake van een privé-, gezins- en familieleven. Er diende derhalve een fair balance-toets te worden uitgevoerd. Zij wenst hier te verwijzen naar de rechtspraak die wijst op een dergelijk onderzoek (zie RvV nr. 156 153 van 5 november 2015; eigen onderlijning):

"De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70)"

Er is onvoldoende getoetst of er een schending van art. 8 EVRM is.. Meer nog, hoewel verweerder wel verwijst naar art. 8 EVRM is er geen enkel feitelijk onderzoek naar een eventuele schending geweest.

Derde onderdeel

Verzoeker haar dochter I. D., heeft de 10-jarige leeftijd en gaat naar school in Antwerpen (zie stuk 3). Zij heeft de helft van haar leven in België gewoond, namelijk 5 jaar.

Haar schooljaar is momenteel volop bezig.

Er is onvoldoende rekening gehouden met het belang van het kind, hetgeen nochtans benadrukt wordt in art. 74/13 Vw. en wordt beschermd door art. 3 IVRK. Er is alleszins geen concrete afweging gebeurd waarbij er effectief rekening werd gehouden met het belang van het kind.

Vierde onderdeel

Verzoeker is zwanger en bevindt zich in een medische precaire situatie. In tegenstelling tot wat verweerder beweert is er dus wel degelijk sprake van medische kwesties die verzoeker ervan verhinderen terug te kunnen reizen naar Turkije. Er is geen rekening gehouden met deze medische toestand, hetgeen nochtans is voorgeschreven door art. 74/13 Vw. (zie stuk 2)''

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het IVRK, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van artikel 3 van het IVRK op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

In een eerste, tweede, derde, en vierde onderdeel van het tweede middel stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing op onzorgvuldige en onvoldoende wijze rekening gehouden is met het gezinsleven en de medische toestand van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind. Zij stelt dat haar man, C. H. en dochter, C. I., samen met haar in België verblijven. I. gaat in Antwerpen naar school (zie stuk 3). Er is volgens haar ontegensprekelijk sprake van een gezinsleven. Haar privé- en familielevens is volgens haar echter nog ruimer. Zij woonde immers 5 jaar lang in België en werkte er als Turkse lerares taal en cultuur. Zij bouwde hier een professioneel en sociaal netwerk uit van vrienden, collega's en leerlingen. Een dergelijk netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen maakt volgens de verzoekende partij deel uit van het privéleven van elke persoon, dat wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Er diende volgens de verzoekende partij dan ook een fair balance-toets te worden uitgevoerd. Er is volgens de verzoekende partij onvoldoende getoetst of er een schending van artikel 8 van het EVRM is. Meer nog, hoewel de verwerende partij wel verwijst naar artikel 8 van het EVRM is er geen enkel feitelijk onderzoek naar een eventuele schending geweest. De dochter van de verzoekende partij heeft de helft van haar leven in België gewoond, namelijk 5 jaar. Haar schooljaar is momenteel volop bezig. Er is volgens de verzoekende partij onvoldoende rekening gehouden met het belang van het kind, wat nochtans benadrukt wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wordt beschermd door artikel 3 van het IVRK. Er is volgens de verzoekende partij alleszins geen concrete afweging gebeurd waarbij er effectief rekening werd gehouden met het belang van het kind. De verzoekende partij stelt verder dat zij zwanger is en zich bevindt in een medische precarie situatie. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert is er volgens haar dus wel degelijk sprake van medische kwesties die haar ervan verhinderen terug te kunnen reizen naar Turkije. Er is volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met haar medische toestand.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk concrete motieven heeft opgenomen in verband met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij, de belangen van het kind, en de medische toestand van de verzoekende partij. De verwerende partij motiveert immers als volgt: *"Het kind volgt de verblijfstoestand van mevrouw. Het is in het belang van het minderjarige kind, dat het de situatie volgt van de ouders die beiden bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Het gezin kan hierbij samenblijven, zodat van een schending van artikel 8 EVRM geen sprake kan zijn. Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken (legaal verblijf sinds 04.01.2013) kunnen we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Er zijn geen tegenindicaties hiervan te vinden in het dossier. Mevrouw was zich er bovendien van bij aanvang van bewust dat het verblijf steeds beperkt was tot de duur van haar missie als Turkse lerares taal en cultuur voorzien in het partnerschapsovereenkomst tussen de Turkse en Vlaamse regering (akkoord in het kader van taal en cultuur) en een uitdrukkelijk tijdelijk karakter had. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen naar het land van herkomst".*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. In dat opzicht is er dan ook geen risico op een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, aangezien het gezin kan samenblijven. Dit wordt overigens expliciet gesteld in de bestreden beslissing. Wat het privéleven betreft acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij steeds heeft geweten dat zij tijdelijk in België mocht verblijven, en dat de duur van het verblijf in België relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in Turkije voordien. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij geen voldoende banden meer zou hebben met het land van oorsprong. De verzoekende partij maakt een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Zoals uit bovenstaande motieven blijkt motiveert de verwerende partij wel degelijk over het belang van het kind: *“Het is in het belang van het minderjarige kind, dat het de situatie volgt van de ouders die beiden bevel kregen om het grondgebied te verlaten.”* De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn. Zoals gezegd wist de verzoekende partij bovendien van bij haar aankomst in België dat zij slechts in België zou kunnen blijven voor de duur van haar missie als leraar Turkse taal en cultuur. Het was dan ook de keuze zelf van de verzoekende partij om met haar gezin naar België te komen, goed wetende dat het voor beperkte duur zou zijn.

Waar de verzoekende partij verwijst naar haar medische toestand en dat zij zwanger zou geweest zijn op het moment van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zelf wist dat haar verblijf op 20 juli 2016 werd verlengd tot 30 september 2017 en dit niet meer verlengbaar was nadien. Zij heeft verder nagelaten het bestuur op de hoogte te brengen van haar zwangerschap. Uit de stukken van het administratief dossier kon de verwerende partij de zwangerschap van de verzoekende partij ook niet afleiden. De verzoekende partij kan, gezien het feit dat zij zelf goed wist tot wanneer zij verblijfsrecht had in België en dat zij dus ook wist dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen krijgen indien zij verder illegaal in het land zou blijven, de verwerende partij niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met haar zwangerschap. Dit is zeker het geval omdat de verzoekende partij de verwerende partij hiervan helemaal niet op de hoogte bracht, terwijl zij er wel degelijk de mogelijkheid toe had. Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing tot op heden nog steeds niet werd uitgevoerd en dat de verzoekende partij zich dus nog op het grondgebied bevindt. De verzoekende partij zou bovendien volgens het stuk dat zij bij haar verzoekschrift voegt ondertussen bevallen zijn, namelijk op of rond 5 oktober 2018.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, en van artikel 3 van het IVRK.

De verzoekende partij licht het derde middel als volgt toe:

"DERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending van artikel 8 EVRM. Schending art. 3IVRK

Vaste rechtspraak van uw Raad wijst op de toepasselijkheid van art. 41 EU-handvest bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (zie RvV nr. 162 808 van 25 februari 2016 (eigen onderlijning):

"Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unie recht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukorubega, pt. 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten vgn de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Ook het Handvest is enkel van toepassing indien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van Unierecht. Dit volgt duidelijk uit artikel 51, lid 1 van het Handvest dat de werkingssfeer van het Handvest bepaalt. Het hoorrecht en de rechten van verdediging, als algemene beginselen van Unierecht, gelden in casu aangezien door het nemen van de bestreden beslissing uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing heeft, in het kader van de omzetting en toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn), een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 22 november 2012, C- 277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45; HvJ 10 september 2013, C- 383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87) en aldaar aangehaalde rechtspraak. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unie recht is dan ook van toepassing; Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een maatregel zoals de bestreden beslissing moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de

schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37). RvVX- Pagina 7 van 10 Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40)" (eigen onderlijning)

Op basis van bovenstaande vaste rechtspraak dient te worden besloten dat art. 41 EU-handvest en het daarin vervatte hoorrecht in casu diende te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissing valt immers binnen de werkingssfeer van de Unierecht, met name, artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn),

Bovendien beïnvloedt bestreden beslissing verzoekster duidelijk in haar belangen. Hieruit volgt dat zij haar standpunt had moeten kunnen kenbaar maken. Dit is in casu niet gebeurd.

Mocht verzoeker zijn gehoord, had zij ten eerste kunnen wijzen op het feit dat zij een ruim uitgebouwd privé, gezins - en familieleven in België heeft. Dit is ruimer dan enkel haar man en dochter. Zij werkte hier namelijk al 5 jaar. Het opgebouwde gezinsleven wordt beschermd door art. 8 EVRM. Bovendien had zij kunnen wijzen op haar zwangerschap (zie stuk 2). Zij had ook kunnen wijzen op het feit dat haar 10-jarige dochter naar school gaat en dat het belang van het kind primeert (zie stuk 3).

De bestreden beslissing houdt echter op geen enkele wijze rekening met de bovenstaande overwegingen.

Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

De beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

2.3.2. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het IVRK, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van artikel 3 van het IVRK op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 1 april 1997, nr. 65 754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554; RvS 28 juni 2001, nr. 97 206).

In haar derde middel stelt de verzoekende partij dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is. Zij stelt dat zij haar standpunt had moeten kunnen kenbaar maken, en dat dit niet is gebeurd. Mocht zij zijn gehoord, dan had zij volgens haar ten eerste kunnen wijzen op het feit dat zij een ruim uitgebouwd privé-, gezins- en familieleven in België heeft. Bovendien had zij kunnen wijzen op haar zwangerschap. Zij had volgens haar ook kunnen wijzen op het feit dat haar 10-jarige dochter naar school gaat en dat het belang van het kind primeert. De bestreden beslissing houdt volgens de verzoekende partij echter op geen enkele wijze rekening met de bovenstaande overwegingen. Deze gegevens hadden volgens de verzoekende partij tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven.

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt in casu uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

De vraag of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Uit de bespreking van het tweede middel is echter gebleken dat de verzoekende partij vooreerst niet betwist dat het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. In dat opzicht is er dan ook geen risico op een schending van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, aangezien het gezin kan samenblijven. Wat het privéleven betreft acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij steeds heeft geweten dat zij tijdelijk in België mocht verblijven, en dat de duur van het verblijf in België relatief kort is in vergelijking met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in Turkije voordien. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij geen voldoende banden meer zou hebben met het land van oorsprong. Zoals gezegd wist de verzoekende partij bovendien van bij haar aankomst in België dat zij slechts in België zou kunnen blijven voor de duur van haar missie als leraar Turkse taal en cultuur. Het was dan ook de keuze zelf van de verzoekende partij om met haar gezin naar België te komen, goed wetende dat het voor beperkte duur zou zijn. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat er in casu geen specifieke gegevens voor handen zijn waaruit zou blijken dat, in het geval de verzoekende partij gehoord zou zijn geweest voor het nemen van de bestreden beslissing, zij een invloed zouden gehad hebben op de bestreden beslissing zelf.

Wat betreft de zwangerschap, waarbij de verzoekende partij verwijst naar de medische situatie waarmee rekening diende te worden gehouden, staat het vast dat de verzoekende partij zelf wist dat haar verblijf op 20 juli 2016 werd verlengd tot 30 september 2017 en dit niet meer verlengbaar was nadien. Zij heeft verder nagelaten het bestuur op de hoogte te brengen van haar zwangerschap. De verzoekende partij kan, gezien het feit dat zij zelf goed wist tot wanneer zij verblijfsrecht had in België en dat zij dus ook wist dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen krijgen indien zij verder illegaal in het land zou blijven, de verwerende partij niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met haar zwangerschap. Hoe dan ook heeft de verzoekende partij geen actueel belang meer bij de grief dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar medische situatie nu uit de stukken blijkt dat de bevallingsdatum reeds ruim is verstreken en er in casu dus geen sprake meer is van een medische situatie.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU